№ 8. WILNO, 1 WRZEŚNIA 1930 R. ROK I.

WILEŃSKI PRZEGLĄD PRAWNICZY

MIESIĘCZNIK.

REDAKCJA: Wilno, ul. Ad. Mickiewicza № 22 m. 10.
ADMINISTRACJA: Wilno, ul. Mała Pohulanka 14 m. 2.

Prenumerata roczna 8 zł. Półroczna 4 zł. Cena numeru pojedyńczego 1 zł.
Konto czekowe P. K. O. № 81.610.

L. SUMOROK.

Ś. p. Profesor Konrad Dynowski.

Profesor Dynowski urodził się 17 grudnia 1862 r. w Czernihowie. Szkołę średnię ukończył w Warszawie, poprzednio zaś uczył się we Lwowie i Lozannie pod kierownictwem bojownika sprawy polskiej Tomasza Jeża (Miłkowskiego). Ten idealista i krystalicznie czysty duch nie mógł nie wywrzeć wpływu na kształtowanie się serca i ułysłu wybitnie zdolnego chłopca, jakim był ś. p. Dynowski. Ukochanie sprawy polskiej, bezwzględnie uczciwy i prawy stosunek do wszystkich i wszystkiego, z czem się stykał, cechowały późniejszą jego działalność.

Po skończeniu studjów prawniczych w uniwersytecie kijowskim uzupełnia ś. p. Dynowski swą wiedzę w Berlinie, Fryburgu oraz Heidelbergu pod kierownictwem takiej miary uczonych jak Eck, Dernburg, Kohler. Chociaż jeszcze bardzo młody, bo zaledwie dwadzieścia kilka lat liczący, obdarzony już wybitną spostrzegawczością i rozumnym krytycyzmem, nie ulega on wpływom oderwanego od życia djalektycznego ujmowania prawa, które cechowało ówczesną naukę niemiecką. Przeciw takiemu pojmowaniu powstaje on w jednej z pierwszych prac: „O zadaniach wykształcenia cywilistycznego". Hołduje on natomiast zasadom prawa rzymskiego, jako nawskroś przesiąkniętego blizkością do życia i wyczuciem każdego jego tętna. Na tle studjów nad prawem rzymskiem i cywilnem powstają prace: „O przedawnieniu" i „Formulae in jus et in factum conceptae".

W 1889 roku rozpoczyna Dynowski swą profesorską działalność na katedrze prawa rzymskiego w Odessie. Nie porzucając pracy naukowej, wprowadza on w czyn swe zasady praktycznego zastosowania wiedzy prawniczej przez wstąpienie do sądownictwa, gdzie od 1890 r. do 1913 kolejno piastuje godności od wice-prezesa zjazdu sędziów pokoju do senatora

kasacyjnego departamentu senatu włącznie. Ta zawrotna szybkość karjery sądowniczej w przedwojennych i to w stosunku do polaka, jakim nigdy nie przestał być Dynowski, wymownie świadczy o jego uzdolnieniach.

Oceniając wybitną erudycję, takt i wysoką kulturę na miarę europejską, powoływano Dynowskiego do najtrudniejszych misji zagranicznych; takich delegacyj miewał on czasami po pięć rocznie.

Pozatem w 1904 r. widzimy Dynowskiego na stanowisku juriskonsulta Ministerstwa Sprawiedliwości, następnie tworzy on Departament Prawny Ministerstwa Spraw Zagranicznych, stoi na czele wydziału konsultacji Ministerstwa Skarbu, nakoniec zostaje członkiem konsultacji przy Ministerstwie Sprawiedliwości.

Tę wszechstronną działalność praktyczną uzupełnia naczelne stanowisko zjazdu kredytu hipotecznego w 1912 r., przewodnictwo na zjeździe Towarzystw Kredytowych w 1913 r. Przyjmuje również Dynowski wybitny i energiczny udział w pracach kodyfikacyjnych w zakresie likwidacji szkód, wynikłych podczas wojny japońskiej, prawa czekowego, prawa o zobowiązaniach, kodyfikując ten dział w znakomicie ujętym projekcie kodeksu cywilnego, który, niestety, nie doczekał się wprowadzenia w życie.

Na tle tej pracy w sądownictwie i różnych komisjach powstają w Petersburgu dwa dzieła: „O prawie egzekucyjnem" oraz „Ueber die Unzulässigkeit einer Zwangsvollstreckung gegen auswärtige Staaten".

Pomimo obarczenia pracą ś. p. Dynowski zawsze był czuły na biedę ludzką, uczynność jego wprost słynęła w Petersburgu, nigdy nikogo zwracającego się do niego nie odprawił, a zawsze służył dobrą radą i pomocą. O protekcję tego wybitnego i wpływowego człowieka ubiegali się przedewszystkiem polacy, których zawsze miał w swej szczególnej pieczy. Protegowanie całego mnóstwa polaków wywoływało nawet w swoim czasie sarkanie w Ministerstwie Sprawiedliwości, czem się jednak ś. p. Dynowski nie zrażał i zawsze szedł z pomocą i radą rodakom.

Ten ogrom pracy, podany tu sumarycznie i częściowo tylko, ta wszechstronna działalność, ta zawrotna wprost w swej szybkości karjera służbowa, mówią o mierze człowieka, jak również o tem, że obcy umieli go ocenić, obdarzając zaufaniem, wynosząc na najwyższe urzędy i odznaczając wieloma orderami.

Niestety, po powrocie do kraju, jak się to często u nas zdarza, nie doceniono tej miary człowieka, co ś. p. Konrad Dynowski. Wywołało to gorycz w jego gołębiem sercu, czuł się on bowiem jeszcze na siłach, a chęci mu nigdy nie brakło, by wiedzę swą i doświadczenie oddać na usługi ojczyzny.

Nie grała tu roli ambicja, a jedynie chęć służenia sprawie, od czego Go odpychano. W Polsce został on jedynie powołany na katedrę procedury cywilnej uniwersytetu warszawskiego.

Poznałem osobiście ś. p. profesora Dynowskiego dopiero w 1924 r. Odrazu uderzyła mię jego erudycja przy kompletnym braku zrutynizowania, jego wybitna zdolność spostrzegania analizy i syntezy, podchodzenie do każdej kwestji z miłością i stosunek do ludzi, nacechowany dobrocią, życzliwością i wyrozumiałością.

Z prowadzonych z nim przy każdej sposobności rozmów dawało się wyczuwać gorące umiłowanie prawdy, boleść nad naszem partyjnictwem, od którego nie są wolne nawet wyższe uczelnie, ubolewanie nad bezprogramowością i brakiem głębszych etycznych podstaw w polityce wszechświatowej.

W jednej z ostatnich naszych rozmów kilka miesięcy przed śmiercią, widocznie podrażniony smutnym wynikiem swych spostrzeżeń, mówił mi ś. p. Dynowski: „Quand les gouvernements sont idiots, quand les peuples sont fous, quand la societé n'a pas des bases morales, la guerre doit éclater". Oby to nie było proroctwo, które ma się zbyć prędko!

W czasie ostatniej rozmowy, ubolewając nad złym stanem zdrowia swej żony, jak gdyby trapiony przeczuciem, chociaż miał się jeszcze zupełnie dobrze, polecił mi pozdrowić jednego ze swych wileńskich przyjaciół, prof. Waśkowskiego i powiedzieć: „morituri te salutant".

Będąc prezesem Polskiego Związku Prawników Kresowych, z właściwą sobie dobrocią często karcił łagodnie młodszą brać prawniczą, lecz nigdy nie odmówił swej światłej rady, a nawet często wybitnie współpracował z adwokatami—członkami związku—w układaniu poważniejszych apelacyj i kasacyj. W tym względzie, trzeba przyznać, że dawał się eksploatować, lecz zeznawczo, uśmiechając się łagodnie i dobrotliwie.

Kresowe prawnictwo, któremu przewodniczył w Warszawie, pokochało Go i oceniło, urządzając Mu w czterdziestoletnią rocznicę pracy uroczystą akademję.

Przedwczesnym zgonem ś. p. Konrad Dynowski, zmarł bowiem mając 67 lat, w pełni sił umysłowych i zapału do pracy, osierocił nietylko żonę, córkę, lecz całe nasze kresowe prawnictwo, które On tak ukochał. Pamięć Jego wśród nas pozostanie na zawsze żywa, a Jego myśli i idee zawsze będą dla nas drogowskazami.

Niech Mu ta ziemia ojczysta, na której nie był w dostatecznej mierze oceniony, lekką będzie.

O Adwokaturze W. X. Litewskiego.

Proces Cywilny Litewski,
staraniem i pracą *Aleksandra Korowickiego*, Magistra Obojga Praw.
Wilno, 1826 *).

§ 49. Przymioty potrzebne adwokatom.

Prawa Polskie i Litewskie, mówiące o Patronach i Adwokatach, przepisują, aby ci byli ze szlachty, posesjonatów, w żadnym występku nienotowani, biegli w Prawie i przysięgli a).

a) Konstytucja 1768. V. 7. f. 758. t. Względ, prawo bronienia w Trybunale, Sądach Ziemskich i Grodzkich, samej szlachcie nadała: dozwalając dostępu do innych sądownictw niższego stanu osobom. Nadto Konstytucja Lit. 1764 wyżej przytoczona, oprócz szlacheckiego rodu, posesji wymaga; lecz tego warunku ani późniejsze Koronne Prawa, ani dzisiejsza praktyka, nie potwierdzają.

§ 50. Przyjęcie adwokata.

Przyjęcie adwokata tak w subseljach jak Sądzie Głównym, zależy od samego sądu: który polegając na świadectwie Mecenasa o zdatności i przyzwoitej aplikacji czyli przykładaniu się do praktyki na piśmie wydanem, dozwala starającemu się czy to za wniesieniem przez którego ze starszych Adwokatów, czy za podaną prośbą, złożyć przysięgę na obowiązek: poświadczywszy w protokóle sądowym o wykonaniu takowej przysięgi, tem samem nadaje moc stawania w obronie prawnej drugich a).

a) Rota przysięgi na obowiązek Adwokata, używana jest ta, którą Konstytucja 1766. V. 7. f. 510 w Ordynacji Komisji Skarbu W. X. Lit. przepisała. Jest ona takiego brzmienia: „Ja N. przysięgam Panu Bogu, w Trójcy świętej jedynemu: iż stronie, która mnie do sprawy swojej wokować będzie, wiernie służyć będę; zbytecznego salarjum czyli pensji wyciągać nie będę, oną wziąwszy, od sprawy nie tylko nie odstąpię, ale rady i papierów stronie przeciwnej ani przez siebie, ani przez subordynowane osoby nie wydam i stronę przeciwną informować nie bedę: także rady na zwłokę sprawiedliwości przeciwko Prawu, na wyniszczenie stron pozywających się Pryncypałom moim żadnym pretekstem i kolorem dawać nie będę; dokumentów, które mi powierzono będą, na uniknienie lub potłumienie sprawiedliwości i taić nie będę; ale spraw przypaść mających wypisane Merita albo Status causae, nie trudniąc sądu słownem długiem doniesieniem, sądowi rzetelnie, bez uszczerbienia cudzej sławy, podawać będę; tak mi Panie Boże dopomóż i niewinna męka Chrystusa Pana".

§ 52. Obowiązki adwokata.

Poświęcający się usłudze publicznej w profesji Adwokata, ma ważne obowiązki, już to Prawem, już mocą przysięgi, jaką przy swej instalacji wykonywa, przepisane i dobrowolnie przyjęte, a które do trzech mianowicie punktów się odnoszą: 1) względem strony, której broni czyli swego pryncypała, 2)

---

*) Pisownię oryginału modernizujemy.

względem strony przeciwnej i jej obrońcy, nakoniec 3) względem sądu, w którym obronę prawną przedsiębierze.

§ 53. Względem Pryncypała.

Pierwszego rodzaju obowiązki Adwokata są następujące: 1) przed przyjęciem obrony jakowego proceceru, wprzód sumiennie roztrząsnąć, jak się rzecz ma, a powziąwszy dokładną wiadomość o słuszności żądania swego przyncypała, rzetelnie zdanie o przyszłym wypadku w sprawie otworzyć, nie łudząc próżną nadzieją wygranej, ani zachęcając do pieniactwa w złym interesie, lub doradzając niegodziwe dla popierania jego środki. 2) W sprawiedliwej zaś sprawie powinien starać się do ugody stronę swą nakłonić, gdy to zwłaszcza z pożytkiem i wolą tejże się zgadza. Po przyjęciu ile możności najkrótszą i najpewniejszą obrać drogę do ukończenia interesu, a służąc stronie swej wiernie i pilnie, zachować potrzebną niekiedy lub żądaną w obronie tajemnicę, tudzież bez ważnych przyczyn (jaką jest np. choroba) przed ukończeniem sprawy lub stosownie do umowy, obrony i posługi swej nagle nie odmawiać, ani raz przyjętych papierów nazad nie odrzucać, czyli jak mówią, plenipotencji się zrzekać, a tem bardziej, po przeczytaniu papierów poznawszy sprawę, od strony przeciwnej należeć i stawać nie powinien Adwokat. Dokumentów do sprawy sobie powierzonych, przed nakazaną komunikacją, przeciwnej stronie, na szkodę swego pryncypała, ani przez się, ani przez subordynowane osoby, nie wydawać i nie informować, pod karą 12 niedziel wieży i utratą patronizacji. Czego, gdyby który z adwokatów wbrew prawu dopuścił się i papiery stronie przeciwnej wydał lub informował, winien się staje występku zmowy ze stroną przeciwną (praevaricatio), odsądzenie od obowiązku i kary kryminalne za sobą ciągnącego. 4) W kierowaniu samego interesu powinien Adwokat jak najściślej dopełnić obowiązek poczciwego człowieka, potrzebne formalności zachowywać, wszelkiej nieprzyzwoitej obszerności w pisaniu i niedbalstwie w chodzeniu koło interesu wystrzegać się; nadewszystko o zwięzły i jasny sposób pisania starać się, od urazy i dotykania cudzej sławy, jako rzeczy obcych, wstrzymać się: słowem, o większą korzyść i pożytek swego pryncypała, ile tylko bez wykroczenia przeciw prawom być może, wszelkiemi siłami się starać. 5) Pobełniona omyłka lub opuszczenie w sprawie, czyto umyślne, czy przez niedbalstwo, skądby wynikała zwłoka lub szkoda pryncypała, czyni Adwokata odpowiedzialnym, oprócz kary osobostej, wedle uwagi sądu oznaczyć się powinnej, do nagrodzonej sprawionej szkody i poniesionej straty.

§ 54. Prawo do nagrody adwokatom służące.

Wymienionym obowiązkom odpowiada prawo, jakie ma Adwokat do słusznej za swą pracę nagrody (honorarjum, sa-

larium), bez względu na zły lub dobry wypadek przyjętego procederu; nawet wtenczas, gdy wyraźnej o nią umowy nie było. Pamiętając atoli na świętość przysięgi, którą każdy przy wejściu do patronizacji się obowiązuje, zbytecznej zapłaty wyciągać nie ma. Przytem żadnych procederów lub pretensji i dóbr, pod rozprawą będących, wlewkami nabywać, chociażby pod cudzem imieniem, nie powinien, pod nieważnością tychże, ukaraniem strony czyniącej cesję, czyli dającej wlewek 6-ścią niedziel wieży i 2000 grzywien, tudzież oddaleniem od patronizacji nabywającego Adwokata.

§ 55. Obowiązki adwokata względem strony przeciwnej.

Obowiązki Adwokata względem strony przeciwnej te są: 1) uszczypliwemi wyrazami nie szarpać, pod karą odsądzenia, 2) dokumentów sobie powierzonych na uniknienie lub potłumienie sprawiedliwości nie taić a), i 3) rady na zwłokę, tudzież wyniszczenie strony przeciwnej, nie dawać.

a) To jest, powierzone sobie papiery wszystkie do namowy złożyć: często bowiem się zdarza, że Adwokaci szkodliwe sobie dokumenta tają przed sądem i tych nie składają.

§ 56. Względem obrońcy strony przeciwnej.

Względem zaś obrońcy strony przeciwnej, obowiązany jest Adwokat: 1) utrzymującemu przeciwny interes pogróżek nie czynić i przykrości żadnej nie urządzać, 2) jeden drugiemu w indukty i repliki nie wpadać i głosu nie przerywać, pod obawą ukarania wedle uwagi sądu.

§ 57. Obowiązki adwokata względem sądu.

Nakoniec obowiązki Adwokatów względem sądu, ważniejsze w Prawach naszych postrzegać się dające, są następne: 1) naprzód w pisaniu pozwów dla stron, szacunki pieniężne krzywd i strat rzetelnie kłaść mają, niemnożąc i niezmyślając pustych i czczych pretensyj, ani w tem stronom dopomagając: przez coby potem sądowi trudność w dochodzeniu istotnej prawdy, a stronie frasunek w wyszukaniu dowodów i śradków na odparcie fałszów, zrządzane być mogło: a to pod obawą kary za nieporządne pozwy, wedle uwagi sądu naznaczyć się mogącej. 2) Co się zaś tyczy samej obrony, tak czasie przystąpienia do niej, jak odbywania, zachować się powinni w karbach przyzwoitych stanowi swojemu, powadze sądu, tudzież godności osób, z któremi do czynienia mają; a mianowicie nakazują im Prawa: aby niewystępując za szranki czyli kratki sądowe, z zupełną i wczesną gotowością, oraz trzeźwo do bronienia spraw przystępowali, wzmacniając ustawami i dokumentami to wszystko, co tylko w sądzie wniosą.

3) Kontrowersjami długiemi i gołosłownemi sądu zabawiać nie nie mają. 4) Aby zaś wielomówstwem swojem nie wycieńczali czasu; do żadnej sprawy, choćby na wiele kategoryj podzielonej, nie więcej tylko po dwóch, jeden do produktu a drugi do repliki, a do największej jużto i z replikami trzech tylko, należeć może. Który zaś z nich produkt lub replikę zacznie, ten i kończyć ma, nie dzieląc na wielu kolegów. 5) Produkta i repliki dla któtkości na piśmie, bez żadnych słownych i przedłużanych wywodów (remonstracji), zwiększania rzeczy (eksageracji), wyboczeń (dygresji) i przytaczania prejudykatów częstokroć przeciw Prawu i sprawiedliwości ferowanych, zgodnie we wszystkiem z dokumentami, nic nie dokładając ani ujmując, z podpisem własnym sędziom, stronie przeciwnej i Regentowi podawać i czytać mają. 6) W układaniu tychże produktów i replik, jako też w ustnem odbywaniu głosów, Praw aby nie nakręcali, lecz wprost tylko do sprawy posługujące przytaczali, według istotnego brzmienia. 7) Przekupstwa (korupcji) po stancjach sędziom nie roznosili i poczciwości ich nie tentowali. 8) Za tumulty i nieprzystojne znajdowanie się w sądzie aplikantów swoich odpowiadali, przepisują Prawa Polskie: które lubo szczególniej względem Adwokatów trybunalskich, tudzież stawających w dawnej Komisji skarbowej i Asesorji stanowią; słusznie jednak do wszystkich innych, w niczem co do obowiązków od tamtych się nieróżniących, rozciągnione być mogą. 9) Adwokat przydany od sądu do bronienia w sprawie ubogich, wdów lub sierot, powinien bezpłatnie tę przysługę uczynić: w razie zaś ociągania się i nieposłuszeństwa w tej mierze sądowi, od patronizacji odpada. 10) Ośmielający się mówić przeciw dekretowi sądu, w którym stawa, karze sześciu niedziel wieży cywilnej ulega.

Orzecznictwo cywilne.

Państwowy Bank Rolny, działający w zastępstwie Skarbu Państwa, ma prawo na podstawie swej decyzji, bez względu na to, w jakiej formie ta decyzja została złożona przy wniosku, uzyskać hipoteczne zabezpieczenie udzielonej na podstawie nieruchomości pożyczki b. Banku Szlacheckiego.

Składanie w postępowaniu hipotecznem w drugiej instancji dokumentów uzupełniających przez stronę, której wniosek zatwierdzony został przez Wydział Hipoteczny, nie sprzeciwia się przepisom prawa.

Zasada niepodzielności hipotecznej ma też zastosowanie i do przywilejów, które są niczem innem, jak hipoteką tajną.

Uprzywilejowane należności mogą być w drodze hipotecznej zabezpieczone.

Nr. sprawy I C. 1671/29 r.

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej Sąd Najwyższy na posiedzeniu jawnem Izby Pierwszej d. 20 maja 1930 r. w sprawie majątku ziemskiego „Duże-Maleszewo", w powiecie Stolińskim hip. Nr. 759, rozpoznawał skargę kasacyjną pełnomocnika Powszechnego Banku Kredytowego na decyzję Sądu Apelacyjnego w Wilnie z dnia 26 czerwca 1929 roku.

Po wysłuchaniu sprawozdania Sędziego-referenta, głosu rzecznika Banku Rolnego oraz wniosków Prokuratora,

zważywszy:

1) że Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Pińsku zatwierdził zgłoszony w księdze wieczystej majątku ziemskiego Maleszewo-Duże wniosek Państwowego Banku Rolnego, jako likwidatora ustawowego na rzecz Skarbu Państwa pożyczek b. rosyjskiego ziemskiego Banku Szlacheckiego o zabezpieczenie czystym wpisem w dziale IV wykazu hipotecznego na imię rzeczonego Banku Rolnego ciążącej na powyższym majątku należności z pożyczki, udzielonej przez b. Bank Szlachecki, z rygorami w dziale III wykazu oraz przywilejem z mocy ustawy z dn. 25 września 1922 r. (D. U. Nr. 90 poz. 825), a Sąd Apelacyjny skargę apelacyjną Powszechnego Banku Krajowego, zajmującego ze swą kaucją pierwsze miejsce hipoteczne w tymże wykazie, pozostawił bez skutku;

2) że skarga kasacyjna Powszechnego Banku Krajowego zarzuca obrazę art. 1, 3, 20, 40, 47, 50, 72 Ust. Hip. Z. W.: a) wskutek zabezpieczenia hipotecznego zgłoszonej przez Bank Rolny należnosci, której byt nie został stwierdzony sposobem, przewidzianym przepisami hipotecznemi, czego nie może zastąpić złożenie przy wniosku zaświadczenia samego Banku Rolnego co do istnienia i wysokości pożyczki b. Banku Szlacheckiego pod zastaw majątku Maleszewo-Duże, ani też w dalszem postępowaniu złożenia wyciągu w tym przedmiocie z b. ros. Gońca Urzędowego; b) przez wpisanie do wykazu całości pożyczki, chociaż obecny majątek Maleszewo-Duże stanowi tylko pozostałą po parcelacji część większego majątku tej nazwy, na który wydana była wzmiankowana pożyczka, przywilej zaś, nadany ustawą z dn. 25 września 1922 r., nie dotyczy niepodzielności obciążenia;

3) że jak to wyjaśnił już Sąd Najwyższy w składzie 7 Sędziów, Państwowy Bank Rolny, działający w zastępstwie Skarbu Państwa, ma prawo na podstawie swojej decyzji uzyskać hipoteczne zabezpieczenie pożyczki b. Banku Szlacheckiego, udzielonej pod zastaw nieruchomości, przyczem składanie w postępowaniu hipotecznem w drugiej instancji dokumentów uzupełniających przez stronę, której wniosek zatwierdzony został przez Wydział Hipoteczny, nie sprzeciwia się przepisom prawa (orz. Izby I S. N. 72-1929 r.);

4) że forma, w jakiej Bank Rolny stwierdza swe powzięte w tej mierze postanowienie, nie ma istotnego znaczenia, zaświadczenie zatem tego Banku co do obciążenia pożyczki i jej wysokości na podstawie przeprowadzonych przezeń ustaleń i obliczeń, jest równoznaczne z decyzją rzeczonego Banku i stanowi dowód dostateczny przy zabezpieczeniu; potwierdzają to zamieszczone w drugiej części punktu 1-go pomienionego orzeczenia Sądu Najwyższego motywy, oparte na rozbiorze cytowanych w niem: rozporządzenia waloryzacyjnego Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14 maja 1924 r., rozporządzenia Ministra Reform Rolnych z d. 3 września 1926 r. oraz przepisów obecnego i poprzedniego statutu Banku Rolnego i zaznaczające, iż wszelkie oświadczenia piśmienne Dyrekcji Banku Rolnego, zawierające zobowiązania lub zrzeczenie się praw, mają moc prawną dokumentów publicznych, egzekucja zaś należności z tytułu własnych wierzytelności Banku Rolnego i powierzonych mu do likwidacji lub administracji odbywa się trybem, przewidzianym dla ściągania bezspornych należności i opłat skarbowych;

5) że wedle ustaleń Sądu Apelacyjnego, częściowa parcelacja majątku Maleszewo-Duże w latach 1913—1918 między okolicznych włościan nastąpiła bez zawarcia formalnych aktów sprzedaży na mocy wyłącznie umów przyrzeczenia tejże, właściciel zaś majątku zaprowadził później hipotekę jedynie na części nierozparcelowanej, tem samem przeto nie mogła w danych okolicznościach nastąpić segregacja pożyczki między pozostałą częścią majątku, a częściami tegoż, powstałemi w drodze parcelacji (art. 74 statutu b. Banku Szlacheckiego) i skutkiem tego udzielona przez b. Bank Szlachecki pożyczka obciąża majątek w poprzedniej jego rozległości (art. 68 powyższego statutu);

6) że i przywilej na szczególnej nieruchomości i hipoteka stanowią rzeczowe prawo na nieruchomościach oraz powody pierwszeństwa w zaspokojeniu z uwagi co do przywileju na sam przymiot objętej nim należności, wyprzedzającej wierzytelności hipoteczne (art. 40 Ust. Hip. Z. W.), odnośnie zaś do hipoteki na datę wpisania jej do wykazu hipotecznego; gdy więc wyraźne przepisy hipoteczne wierzytelność zahipotekowaną utrzymują niepodzielnie na wszystkich nieruchomościach zobowiązaniu uległych, na każdej z nich i na wszelkiej ich części (art. 47 Ust. Hip. Z. W.), to istnieje zupełna podstawa prawna do stosowania również tej niepodzielności w odniesieniu do przywileju, będącego w istocie hipoteką tajną, niezawisłą od wpisu;

7) że zatem Bank Rolny, mając niemniej prawo zabezpieczenia uprzywilejowanej należności b. Banku Szlacheckiego w drodze hipotecznej, jak to wyjaśnił także Sąd Najwyższy we wspomnianem orzeczeniu Nr. 72-1929 r. uprawniony był

do wpisania tej wierzytelności w całości na pozostałej nierozparcelowaną części majątku; wzmiankowane przez Sąd okoliczności przeprowadzenia parcelacji bez sporządzenia dokumentów formalnych i bez uzyskania segregacji pożyczki b. Banku Szlacheckiego, która i obecnie również znajduje powyższe przeszkody do segregacji, w zachodzącym przypadku tembardziej prawo to umacniają;

8) że z wyłuszczonych względów zarzuty skargi kasacyjnej nie mają mocy;

Z tych zasad Sąd Najwyższy skargę kasacyjną oddala.

Tytuł Skarbu Rosyjskiego do majątków skonfiskowanych za powstania nie może być poczytywany za legalny, majątki te nie przestały stanowić własności osób, od których zostały skonfiskowane, przeto Skarb Państwa Polskiego nie może nabyć tych majątków ipso jure wskutek odzyskania niepodległości przez Państwo Polskie, ani też na podstawie Traktatu Ryskiego.

Nr. sprawy I. C. 894/29 r.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd Najwyższy na posiedzeniu sądowem Izby Pierwszej dnia 14 lutego / 4 marca 1930 roku w sprawie N. W. przeciwko Skarbowi Państwa o uznanie dóbr ziemskich „Witwiniec", za własność powódki rozpoznawał skargę kasacyjną Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, działającej w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, na wyrok Sądu Apelacyjnego w Wilnie z dnia 15 grudnia 1928 r. / 5 stycznia 1929 roku.

W dniu 24 września 1925 roku N. N. wystąpiła przed Sąd Okręgowy w Pińsku przeciwko Skarbowi Państwa Polskiego o uznanie dóbr ziemskich „Witwiniec" położonych w powiecie brzeskim, w tym składzie, w jakim znajdują się w posiadaniu Skarbu Polskiego, za własność powódki, oraz nakazanie zwrotu powódce tych dóbr, a to z zasady, iż majątek ten, będący własnością jej zmarłego ojca, został mu skonfiskowany przez władze rosyjskie za udział w powstaniu 1863 r. przez cały czas znajdował się w posiadaniu Skarbu rosyjskiego, a od czasu odzyskania niepodległości przez Państwo Polskie faktycznie posiada go Skarb Polski.

Sąd Okręgowy powództwo to uwzględnił, a Sąd Apelacyjny, rozpoznając sprawę na skutek skargi apelacyjnej Prokuratorji Generalnej, wyrok Sądu Okręgowego zatwierdził.

Skarga kasacyjna Prokuratorji Generalnej zarzuca Sądowi Apelacyjnemu obrazę art. I, 9, 813, 815, 339 i 711 U.P.C., art. 420, 533, 690, 694, 699, 1122 t. X cz. I Zb. pr., art. XII Traktatu Ryskiego i art. 2 3 i 81 Konstytucji Rzeczypospolitej; obraza tych przepisów, zdaniem skarżącej, polega na tem, że:

l) Sąd Apelacyjny w motywach swych oparł się na orzeczeniu Sądu Najwyższego z dn. 11/12 maja 1928 r. w sprawie Szumkowski contra Rubcew (Z. Orz. Sądu Najw. 1928 r. Nr. 98), jakkolwiek charakter osób, biorących udział w sporze, jak również sposób nabycia przez nie uprawnień do spornego majątku są odmienne; 2) tezy, ustalone przez Sąd Najwyższy w sprawie Szumkowski-Rubcew, nie mogą służyć wogóle za podstawę wyrokowania i winny ulec rewizji Sądu Najwyższego w trybie art. 40 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 lutego 1927 roku (Dz. Ust. Nr. 12 poz. 93), o co też wnosi Prokuratorja Generalna, a to z uwagi: a) że twierdzenie Sądu Najwyższego, iż z chwilą powstania Państwa Polskiego upadły same przez się stosunki prywatno-prawne, wytworzone przez długotrwałą władzę zaborczą, zawiera w sobie niebezpieczeństwo podważenia takich stosunków prywatno-prawnych, które stanowią obecnie istotę układu społecznego w Państwie Polskiem, wobec czego wzruszenie tych stosunków może wywołać wstrząs nader szkodliwy; b) że posiadanie skarbu rosyjskiego miało wszeikie cechy posiadania, przewidziane w art. 533 t. X cz. I Zw. pr., stosunki zaś polityczno-prawne nie mają żadnego wpływu na nabycie prawa własności przez zasiedzenie; pozatem instytucja przedawnienia ustanowiona jest również w interesie ogółu w celu niewzruszalności i legalizacji długotrwale istniejących stosunków; 3) orzeczenie Sądu Najwyższego w sprawie Szumkowski-Rubcew nie przesądza sprawy niniejszej, gdyż tytuł Skarbu Polskiego nie jest pochodny od tytułu skarbu rosyjskiego, Pańswo Polskie z chwilą odzyskania niepodległości nabyło ipso jure wszystkie uprawnienia do majątków, które na ziemiach polskich stanowiły własność cesarstwa rosyjskiego; prawo to Skarbu Polskiego zostało umocnione przez art. XII Traktatu Ryskiego; 4) rezolucja sejmowa z dnia 4 maja 1920 roku wkłada na Rząd obowiązek wyrównania krzywd wszystkich osób, które ucierpiały wogóle wskutek prześladowań ze strony władz zaborczych, tymczasem zwrot skonfiskowanych majątków powstańców pozbawiłby Rząd Polski możności stworzenia, na majątkach tych opartego, systemu wyrównania krzywd, któryby w sposòb sprawiedliwy, a więc obejmujący wszystkich, którzy ucierpieli, przeprowadził dystrybucję wyrównawczą.

Po wysłuchaniu sprawozdania Sędziego-referenta, głosów rzeczników stron oraz wniosków Prokuratora,

z w a ż y w s z y:

że Sąd Najwyższy w sprawie Szumkowski contra Rubcew ustalił między innemi: a) iż konfiskaty majątków obywateli polskich za udział ich w powstaniach narodowych, dokonane przez zaborcze władze rosyjskie, były aktem bezprawia, wobec czego tytuł skarbu ros. do tych majątków nie może być po-

czytywany za legalny oraz b) że bieg przedawnienia należy uznać za zawieszony przez cały czas trwania rządów zaborczych na ziemiach polskich, aż do chwili rozpoczęcia działalności sądów polskich; te dwie zasady, bez zarzucanej w skardze kasacyjnej obrazy przepisu art. 815 U. P. C., słusznie zastosował Sąd Apelacyjny w sprawie niniejszej, skoro odrębne uprawnienia Skarbu Polskiego powołane przez Prokuratorję Generalną również rozważył;

że zarzuty skargi kasacyjnej w niczem nie podważają słuszności tez powyższych, nie zachodzi więc potrzeba dokonywania i rewizji w trybie art. 40 Prawa o Sądach Powszechnych, zarzut zaś skargi kasacyjnej, dotyczący konieczności uszanowania tytułów, nabytych przez obywateli na skutek rozporządzeń władz zaborczych, jest w sprawie niniejszej bezprzedmiotowy, gdyż sporny majątek pozostawał w ręku skarbu rosyjskiego do czasu odzyskania niepodległości przez Naród Polski i osobie trzeciej nie został odstąpiony;

że powołanie się Prokuratorji Generalnej na nabycie przez Skarb Polski spornego majątku ipso jure wskutek odzyskania niepodległości przez Państwo Polskie lub na podstawie Traktatu Ryskiego byłoby uzasadnione jedynie wówczas, gdyby majątek ten stanowił własność Skarbu rosyjskiego; skoro jednak majątek, skonfiskowany za udział w powstaniu, w myśl wskazań orzeczenia Sądu Najwyższego Nr. 98/1928 r., nie przestał stanowić własności osoby, której został skonfiskowany, Skarb Polski mógłby rościć do tego majątku prawo własności jedynie wówczas, gdyby zdołał wykazać nabycie jego w trybie, przez ustawy cywilne przewidzianym (art. 533 i 699 t. X cz. I Zw. pr.), od tego, komu majątek został skonfiskowany, lub od jego następców prawnych;

że bezpodstawny jest wreszcie ostatni zarzut skargi kasacyjnej, rezolucja bowiem sejmowa z dnia 4 maja 1920 roku nin będąca zresztą aktem prawodawczym, który jedynie mógłby ze skutkiem prawnym rozrządzić majątkami powstańców, bynajmniej nie wspomina o tem, aby krzywdy wszystkich osób, które ucierpiały od prześladowań najeźdźców, miały być wyrównane z majątków, skofiskowanych powstańcom; nadto należy mieć na względzie, iż powódka, pod grozą zupełnej utraty prawa do spornego majątku z mocy art. 692 t. X cz. I Zw. pr., zmuszona była wystąpić przed Sąd w ciągu lat 10, od daty wprowadzenia sądów polskich, nie mogła więc zwlekać z wytoczeniem powództwa w oczekiwaniu zapowiedzianej, a niewydanej dotąd ustawy;

że skoro zarzuty skargi kasacyjnej są bezpodstawne, wyrok zaskarżony pozostaje w mocy;

Z tych zasad Sąd Najwyższy skargę kasacyjną Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej o d d a l a.

Przegląd ustawodawstwa

Dz. U. Rz. P. № 51, poz. 430. *Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dn. 7 czerwca 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych, w sprawie przeznaczenia i parcelacji gruntów, położonych w sferze interesów mieszkaniowych miast i ośrodków przemysłowo-fabrycznych.*

Rozporządzenie to zawiera przepisy o trybie ustalenia sfery interesów mieszkaniowych miast i ośrodków przemysłowo-fabrycznych oraz o parcelacji położonych w tej sferze gruntów państwowych i Państwowego Banku Rolnego.

Warszawa, Kraków, Lwów, Łódź, Poznań, Lublin, Bydgoszcz, Sosnowiec i Wilno są wyjęte z pod przepisów art. 1 tego rozporządzenia; co do nich sfera ta będzie bliżej ustalona w drodze ustalenia granic tych miast przez Ministra Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych.

KRONIKA.

Wydział zamiejscowy Sądu Okręgowego w Lidzie. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dn. 8 lipca 1930 r. (Dz. U. Nr. 52 poz. 434) przewiduje utworzenie Wydziału Sądu Okręgowego w Lidzie od dn. 1 listopada 1930 r.

Przegląd czasopism.

Głos Prawa № 7. Prof. Stanisław Gołąb. *Konstytucja 3-go Maja jako dzieło sztuki.* Piękny ten odczyt wygłoszony w Krakowie dn. 3.V. 1930 r. zawiera krótkie streszczenie wiekopomnego dzieła Konstytucji Majowej z przytoczeniem najcharakterystyczniejszych jej ustępów. Autor dochodzi do wniosku, że Konstytucja Majowa jest dziełem sztuki, posiadającem wewnętrzną harmonję, piękny, szczery i podniosły styl oraz brak logicznych błędów.

Gazeta Sądowa Warszawska №№ 30 i 31. Wacław Kozielski. *Rygor de non aljenando a przerachowanie.* Autor uważa, że istota omawianego rygoru zaciemnia się z powodu dwóch przyczyn: językowej i gospodarczej. Językowo niesłusznie tłomaczono „non aljenandum“ przez „niezbywalny“, gdy tymczasem należało powiedzieć „to, czego nie należy zbywać“, ponieważ niezbywalny po łacinie — „non aljenabile“. Pozatem

wyraz „rygor“ w danym wypadku oznacza tylko warunek. Co do przyczyny gospodarczej, to podobno ten rygor powstał na tle zbyt niskiej stawki odsetek ustawowo dozwolonych, nabrało zaś zagadnienie to specjalnej ostrości w dobie inflacji, w czasie, gdy pieniądz stracił swe zasadnicze cechy.

W dalszym ciągu swych wywodów autor polemizuje z tezami, wyłuszczonemi w tej kwestji przez dr. Romana Kuratowskiego, J. Bekiermana i Czesława Muraszkę, i przychodzi do wniosku, „że dalsza dyskusja nad znaczeniem rygoru de non aljenando winna potoczyć się w następujących kierunkach: rygor nie może być interpretowany tak rozciągle, ażeby wpływał na ustalenie własności“.

Co do kwestji odpowiedzialności za dług przy istnieniu rygoru, autor ustala, iż dalszy właściciel płaci dług według takiej samej miary przerachowania jak dłużnik bezpośredni.

W tym artykule autor w nieco zawiłej formie porusza dwa nader ważne problemy, mianowicie o charakterze omawianego rygoru, o którym to Sąd Najwyższy jeszcze się nie wypowiedział, oraz o kwestji zastosowania skali przerachowania należności hipotecznej od nabywcy, który został wpisany do wykazu hipotecznego wbrew temu rygorowi. Zwłaszcza ta ostatnia kwestja, mało omawiana w literaturze, winna doczekac się fachowego oświetlenia.

№ 30. W. Miedzianowski. *Próba interpretacji art. 4 i 5 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22/VII.28 r. o sądach pracy.* Z powodu konkretnej sprawy, umorzonej przez Sąd Pracy w Warszawie ze skargi pracownika kontraktowego Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytuniowego przeciwko tejże Dyrekcji, autor bardzo logicznie i rzeczowo analizuje dwa podane w tytule przepisy prawne i przychodzi do przekonania, iż są one wadliwie zredagowane i że należy interpretować je w związku z art. 31 U.P.C., opierając rozumowanie na ogólnych przepisach prawa. Przy takim sposobie interpretacji należy uznać, że p. „e” art. 4 miał na względzie tylko instytucje państwowe, wydzielone w osobne osoby prawne, p. „b” art. 5 zaś wyłącza z pod właściwości Sądów Pracy spory pracowników z ich pracodawcami w wypadku, gdy tym pracodawcą jest Skarb Państwa.

№ 32. Adam Bobkowski. „*Wymuszona odpowiedź*“. W obszernym artykule autor z właściwą sobie werwą i erudycją odpiera zarzuty dr. Lutwaka, dotyczące etyki adwokatury w zaborze porosyjskim oraz omawia tezę „wolno-przesiedlności” adwokatów.

Przegląd Sądowy № 6. Dr. Ignacy Rozenblüth. „*Tryb egzekucji w Małcpolsce na podstawie klauzuli wykonawczej z b. Królestwa Polskiego*“. Autor przychodzi do wniosku, że klauzule egzekucyjne podlegają wykonaniu w b. zaborze austryjackim, iż należy stosować równolegle przepisy U.P.C.

i procedury austryjackiej, oraz że powództwo w trybie 161[11] U.P.C. należy wytaczać w dzielnicy porosyjskiej.

Kwestja podniesiona w powyższym artykule dotyczy nietylko b. Królestwa Polskiego, lecz i naszych Kresów, na których również obowiązuje U.P.C., oraz jest interesująca, jako zagadnienie z dziedziny prawa międzydzielnicowego.

№ 7. Antoni Władysław Bartz. *„Postępowanie w sprawach karno-administracyjnych"*. Autor w zwięzłym artykule przychodzi do wniosku, ze o ile strona, przeciw której wymierzono karę w postępowaniu karno-administracyjnem, w terminie siedmiodniowym zwróci się do władzy administracyjnej z żądaniem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, to władza administracyjna może cofnąć swe orzeczenie albo przesłać akta sprawy sądowi. Pozatem strona skazana może cofnąć swe żądanie przesłania akt do sądu, zanim władza administracyjna tych akt nie przesłała do sądu; po przesłaniu tych akt strona skazana nie może oświadczyć sądowi, że cofa żądanie skierowania sprawy na drogę postępowania sędowego. Autor swoje wywody uzasadnia tem, że z chwilą przesłania akt karno-administracyjnych do sądu orzeczenie karno-administracyjne przestaje istnieć, władza zaś, która orzekła karę w postępowaniu karno-admistracyjnem, przestaje być władzą orzekającą, staje się natomiast oskarżycielem i że postępowanie sądowe nie jest postępowaniem odwołalnem a samoistnem, nie wiąże bowiem sądu orzeczenie co do kary, która może być przez sąd podwyższona.

Tadeusz Florek. *„O właściwości sądów w sprawach o przestępstwa z ustawy o państwowym podatku przemysłowym"*. Autor na zasadzie bardzo gruntownej analizy odnośnych przepisów k. p. k. i ustawy o państwowym podatku przemysłowym z 15/VII 1925 r. (Dz. U. Rz. P. № 79, poz. 550) przychodzi do następujących wniosków:

1. dla spraw o przestępstwa, należące do wyłącznego orzecznictwa sądów, t. j. z art. 96, 105, 106 i 107 ust. o państwowym podatku przemysłowym, właściwym jest Sąd Powiatowy w myśl art. 15 k. p. p. w zestawieniu z art. 151 ust. 1 przep. wprow. do k. p. k., a nie w myśl art. 110 ust. o państw. podatku przemysłowym.

2. dla spraw o przestępstwa, które należą do orzecznictwa sądów w tym wypadku, gdy strona ukarana wniesie żądanie rozpatrzenia sprawy przez sąd, t. j. z art. 97 i 104 ust. o państw. podatku przemysłowym, właściwym jest Sąd Okręgowy w myśl art. 620 k. p. k. wobec tego, że art. 113 ust. 4 ustawy o państw. podatku przemysłowym utracił swą moc w myśl art. 1 § 1 l. 17 przepisów wprow. do k. p. k.

WOKANDA

spraw wyznaczonych na posiedzenie jawne Izby Pierwszej Sądu Najwyższego.

Na dzień 10 września 1930 r. o g. 10 rano.

SPRAWY

Nr. porz.	Nr. spr.	
1.	694/30	Skarbu Państwa z Azrielem Grosfeldem o 9.630 zł. 23 gr. Referent: Sędzia B. Wermiński.
2.	763/30	Idela—Lejby i Kajli—Rojzy małż. Lubochińskich z Maurycym—Moszkiem Landauem o przerachowanie i zasądzenie 78.462 zł. 50 gr. Referent: Sędzia W. Święcicki.
3.	564/30	Piotra Tomaszuna i in. z Aleksandrem Lednickim o wyj. z posiad. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
4.	755/30	Dozoru Szkolnego Gminy Sokolniki p-ko Skarbowi Państwa o 2.625 zł. Referent: Sędzia B. Wermiński.
5.	704/30	Chaima Krauta z Wandą-Anielą Ossowską i in. o 12.820 zł. Referent: Sędzia W Święcicki.
6.	851/30	Skarbu Państwa p-ko Bogusławowi Nowickiemu o 10 zł. 30 gr. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
7.	277/30	Wołyńskiego Prawosławnego Konsystorza Duchownego i in. z Ludwikiem Łaganowskim i in. o wykonanie umowy dzierż. i eksm. Referent: Sędzia B. Wermiński.
8.	751/30	Marji Jankowskiej p-ko Mordce Kleinbergowi o 10-320 zł. Referent: Sędzia W. Święcicki.
9.-19.	610-620/30	Syndyka masy upadł. Spółdzielcz. Banku Społecznego p-ko Bolesławowi Zielewskiemu o 375 zł. i inne. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
20.	677/30	Anny Hałłaj z Józefą Smagłowską o 23.000 zł. 20 gr. Referent: Sędzia W. Święcicki.
21.	722/30	Jakóba Kościuka z Janem Siergiejem o spadek. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
22.	1847/20	Zygmunta Mintza z Eljaszem Salzbergiem o przerachowanie i zasądzenie wierzytelności hipotecznej. Referent: Sędzia W Święcicki.
23.	672/30	Wiktorji Czenturyckiej p-ko Piotrowi Czenturyckiemu o ziemię. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
24.-97	1012-1085/30	Łuckiej Rzym.-Katol. Diecezji p-ko Wołyńskiemu Prawosław. Konsystorzowi w Krzemieńcu o kościół unicki w Hołowczycach i inne. Referent: Sędzia B. Wermiński.
98.	1400/30	Łuckiej Rzym.-Katol. Diecezji p-ko Wołyńskiemu Prawosławnemu Konsystorzowi w Krzemieńcu o kościół O. O. Kapucynów w Ostrogu. Referent: Sędzia B. Wermiński.
99.-144.	480-525/30	Pińskiej Rzym.-Katol. Kurji Biskupiej p-ko Poleskiemu Konsystorzowi Prawosławnemu o prawo własności do nieruchomości i inne. Referent: Sędzia B. Wermiński.

Na dzień 11 września 1930 r. o g. 10 rano.

SPRAWY

Nr. porz. Nr. spr.

1. 769/30 Benedykta Sienkiewicza ze Skarbem Państwa o prawo własności do gruntu.
Referent: Sędzia W. Miszewski.

2 853/30 Kasy Chorych m. Warszawy z firmą „Singer Seving Machine Company" o zwolnienie od uiszczenia składek ubezpieczen.
Referent: Sędzia S. Nowodworski.

3. 401/30 Mordki Mławera p-ko Romualdowi i Annie małż. Grouss o prawo własności do nieruchomości, usunięcie zabudowań i eksmisję z placu.
Referent: Sędzia K. Rakowiecki.

4. 752/30 Karola Jurgensona p-ko Fryderykowi Wernko i in. o uznauie umowy przyrzeczenia sprzedaży za przenoszącą prawo własności i z akcji wzajemnej o 65.000 rb. z zobowiąz.
Referent: Sędzia W. Miszewski.

5. 926/30 Konstantego Skoryny p-ko Powiatowej Kasie Chorych w Żyrardowie o 4.200 zł.
Referent: Sędzia S. Nowodworski.

6. 927/30 Heleny Grobelkiewicz z Bolesławem Boruckim o eksmisję z działki gruntu.
Referent: Sędzia K. Rakowiecki.

7. 205/30 Adama i Wiktorji małż. Nawrockich oraz in. p-ko Zygmuntowi Pardonowi i in. o własność i wyłączenie z opisu i sprzedaży.
Referent: Sędzia W. Miszewski.

8. 439/30 Jana Buczyńskiego z Gwarectwem „Hr. Renard" o eksmisję.
Referent: Sędzia S. Nowodworski.

9. 814/30 f. „Państwowe Zakłady Inżynierji" z Janem Szymańskim o 320 zł.
Referent: Sędzia K. Rakowiecki.

10. 740/30 Sawy Matwiejczuka i in. z Anisimem Matwiejczukiem-Czechem o dopuszczenie do wspólnego władania ziemią.
Referent: Sędzia W. Miszewski.

11. 717/30 Stanisława i Heleny Erlichów p-ko Kasie Chorych m, st. Warszawy o zwolnienie od uiszczenia składek ubezpieczeniowych.
Referent: Sędzia S. Nowodworski.

12. 924/30 firmy „N. L. Szustow i S-wie" Sp. Akc. z Mikołajem Iljiczowym o 1.219 zł. 97 gr.
Referent: Sędzia K. Rakowiecki.

13. 220/30 Jana Giedoły p-ko Bronisławowi Giedole o unieważ.-pryw. test.
Referent: Sędzia W. Miszewski.

14 832/30 Zrzeszenia Pracowników Banku Polskiego z Józefem Grodzkim, op. nielet. Stanisława Grodzkiego o 3.080 zł.
Referent: Sędzia S. Nowodworski.

15. 813/30 Franciszka Grętkiewicza p-ko Teofili Sieprawskiej i in. o 2,880 zł. za pracę.
Referent: Sędzia K. Rakowiecki.

16. 762/30 Pimena Dańkowa z Marją Mazurową o komorne.
Refarent: Sędzia W. Miszewski.

Na dzień 23 września 1930 r. o g. 10 rano.

SPRAWY

Nr porz.	Nr. spr.	
1.	782/30	Heleny Wojtasz i in. opiek. nad niel. A. i N. Wojtaszami z Antoniną Rekieә o przyzn. prawa własności do spadku. Referent: Sędzia B. Wermiński.
2.	628/30	Heronima Fajansa i in. z Abramem vel Arturem Sternem o przerachowanie i zasądzenie 20.000 rb. Referent: Sędzia W. Święcicki.
3.	328/30	Franciszka-Walentego Ścibicha i in. p-ko Tow. Opieki nad Górą Zamkową w Będzinie i in. o uznanie aktow za nieszkodz prawom powoda. Referent: Sędzia K. Rakowieki.
4.	797/30	Konstentego Wasilenko p-ko Janowi Nesterowiczowi o wyłączenie z nieprawego posiad. ziemi, Referent: Sędzia B, Wermiński.
5.	175/30	Kazimierza Nasfetera p-ko Karolinia Jungowej i in. o 41.396 zł. Referent: Sędzia W. Święcicki.
6.	841/30	Luljana Podwińskiego z Raljanem Packiewiczem o 546 zl. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
7.	777/30	Stefana Treguby p-ko Andrzejowi Tregubie i in' o unieważ. umowy dzierżawnej. Referent. Sędzia B. Wermiński.
8.	627/30	Kazimierza Obukowicza i in. z Elżbietą Obukowicz o majątek spadkowy. Referent: Sędzia W. Święcicki.
9.	826/30	Józefa Radcewicza p-ko Janowi But-Gusaimowi i in. o wyłączenie z posiadania ziemi.
10.	827/30	Kiryła Szpakowskiego p-ko Janowi But-Gusaimowi i in. o wyłączenie z posiadania ziemi. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
11.	842/30	Jana Maksimowicza p-ko Salomei Maksimowicz i in o spadek. Referent: Sędzia B. Wermiński.
12.	465/30	Kazimierza Obukowicza i in. p-ko Elżbiecie Obukowiczowej i in. o unieważnienie aktu urodzenia. Referent: Sędzia W. Święcicki.
13.	843/30	Micpała Nikołajewa p-ko Paulinie Fietkiewicz i in. o eksmisję z gruntu. Referent: Sędzie K. Rakowicki,
14.	824/30	Anastazji Jankowskiej z Teodorem Proniewiczem o wyłączenia z posiadania ziemi. Referent: Sędzia B. Wermiński.
15.	466/30	Bronisławy Rydeckiej z Marją Szulc-Holnicką i in. o przerachowanie i zasądzenie sumy hipot. Reforent: Sędzia W. Święcicki.
16.	783/30	Wołkowyskiego Okręg. Stowarzyszenia Spółdzielczego z Mikołajem Rostaneckim o 900 zł. Referenł; Sędzia K. Rakowiecki.

Na dzień 24 września 1930 r. o g. 10 rano.

SPRAWY

Nr. porz.	Nr. spr.	
1.	753/30	Skarbu Państwa z Tow. Akc. Kopalń i Zakł. Hutn. Sosnowieckich o odszkodowanie za przetrzymanie parowozów. Referent: Sędzia W. Żywicki.

2.	942/30	Czesława Puczyńskiego p-ko firmie „Ludwik Spiess i Syn“ o 280 zł. Referent: Sędzia S. Nowodworski.
3.	626/30	Zofji Dembińskiej p-ko Skarbowi Państwa o wykr. zastrzeżenia z hipot. i eksmisję. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
4.	801/30	Henryki i Edwarda Piotrowskich p-ko Awadjuszowi Kapłanowi o komorne i eksmisję. Referent: Sędzia W. Żywicki.
5.	2056/29	Banku Handlowego w Warszawie Oddz. w Sosnowcu ze Stanisławem Słabiakiem o 1.054 zł. 15 gr. Referent: Sędzia S. Nowodworski.
6.	670/30	Skarbu Państwa p-ko Zygmuntowi-Klemensowi i Janinie-Natalji Harchockim o przerachowanie i zasądzenie sumy hipot. Referent. Sędzia W. Łukaszewicz.
7.	891/30	Dawida Pinkusiewicza p-ko Salomonowi Rozentalowi o 99 zł. 90 gr. Referent: Sędzia W. Żywicki.
8.	828/30	Kasy Chorych m. Wilna p-ko Zarządowi Konkursowemu Masy Upadłościowej Wileńskiego Banku Rolniczo-Przemysłowego o 5.671 zł. 21 gr. Referent: Sędzia S. Nowodworski.
9.	598/30	Skarbu Państwa na decyzję Zarządu Konkursowego Masy Upadłościowej Wileńskiego Banku Roln.-Przemysł. w przed. pretensji w sumie 100.000 zł. z tyt. listu gwaranc. za firmę „Palma“. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz,
10.	563/30	Józefa Troczewskiego p-ko Tow. Wzajem. Ubezp. „Vesta“ w Poznaniu o 40.119 zł. 96 gr. Referent: Sędzia W. Żywicki.
11.	1003/30	Powiatowej Kasy Chorych w Sosnowcu z Amelją Wójcikową o 1.920 zł. Referent: Sędzia S. Nowodworski.
12.	934/30	Marji Gołoto p-ko firmie „L. Balkowski i R. Herynowski o 975 zł. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
13.	932/30	Michała Senakiewicza p-ko Władysławowi Lewińskiemu i in. o ekmisję. Referent: Sędzia W. Żywicki.
14.	933/30	Wacława Bauma p-ko Kasie Chorych m. Warszawy o 672 zł. 72 gr. Referent: Sędzia S. Nowodworski.
15.	974/30	Piotra Kowala p-ko gminie m. Częstochowy o 1.000 zl. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

Na dzień 26 września 1930 r. o g. 10 rano.

Nr. porz.	Nr. spr.	SPRAWA
1.	395/30	Jadwigi Figot z Władysławem i Heleną małż. Majchrzak o eksmisję z gruntu. Referent: Sędzia I. Baliński.
2.	1117/30	Jana Pyrcia i in. z Ignacym Lewandowskim o przywrócenie zakłóconego posiadania. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
3.	805/30	Mikołaja Pochitonowowa ze Skarbem Państwa o unieważnienie testamentu zm. Julji Purceładze i eksmisję. Referent: Sędzia I. Mierzyński.

4. 1002/30 Anny Wydry p-ko Józefowi Wojtysiukowi o podział spadku
Referent: Sędzia I Baliński.
5. 865/30 Józefy Wojtowiczowej p-ko Marcinowi Biegajowi o pozorn. aktu.
Referent: Sędzia Sędzia A. Stanisławski.
6. 800/30 Bazylego Łukjańczuka p-ko Zenobjuszowi Łukjańczukowi o prawo własności do ziemi.
Referent: Sędzia T. Mierzyński.
7. 1256/30 Szczepana Woźniaka ze Szmulem-Majerem i Frajdą małż. Lubelskimi oraz in. o własność i eksmisję.
Referent: Sędzia I. Baliński.
8. 938/30 Semena Radczuka z Tatjaną Dmitruk o alimenty.
Referent: Sędzia A. Stanisławski.
9. 1192/30 Justyna Łotockiego z Aleksandrem Sazanowem, kurat. nad mien. nieob. E. Szerściuk i N. Mirskiej o eksmisję.
Referent: Sędzia T. Mierzyński.
10. 1119/30 Stanisława Krawczyka p-ko Adamowi Krupie o 1.000 zł.
Referent: Sędzia I. Baliński.
11. 1011/30 Ireny Koperskiej z Rozalją Koperską o 720 zł.
Referent: Sędzia A. Stanisławski.
12. 846/30 Bazylego Kurnicza p-ko Oldze Górskiej i in. o przyznanie prawa własności do inwentarza żywego.
Referent: Sędzia T. Mierzyński.
13. 1090/30 Józefa Gołębiewskiego p-ko Bolesławowi i Franciszce małż. Swiderskim o 885 zł.
Referent: Sędzia I. Baliński.
14. 937/30 Semena Baziuka z Barbarą Koleśnik o alimenty.
Referent: Sędzia A. Stanisławski.
15. 977/30 Aleksandra Grażyńskiego p-ko Kazimierzowi Zamojto o prawo własności do ziemi i budynków.
16. 996/30 Władysława Ratnera p-ko Józefowi Krawczykowi o 292 zł. 84 gr. i eksmisję.
Referent: Sędzia T. Mierzyński.

Na dzień 30 września 1930 r. o g. 10 rano.

SPRAWA

Nr. porz. Nr. spr.

1. 733/30 Cywji Kaleckiej i in. p-ko Gromadzie m. Mosty II-gie Zaniemeńskie o prawo własności do działki gruntu.
Referent: Sędzia B. Wermiński.
2. 660/30 Stanisława Kozłowskiego p-ko Marjannie Połuszejko i in. o własność nieruchomą.
Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
3. 690/30 Piotra Lewszuka i in. z Matroną Lewszukową, opiek. Szymona Lewszuka o prawo własności do ziemi.
Referent: Sędzia S. Suryn.
4. 641/30 Aleksandra Dyka ze Skarbem Państwa o uznanie kontraktu kupna nieruchomości za nieważny.
Referent: Sędzia B. Wormiński.
5. 728/30 Anny Szarłan p-ko Marji Szarłan o wyjęcie z posiadania ziemi, zabudowań i żywego inwentarza.
Referent. Sędzia W. Kondratowicz.
6. 689/30 Artema Kocewicza z Makarym Starykiewiczem o przywrócenie zakłóconego posiadania.
Referent: Sędzia S. Suryn.
7. 735/30 Jana Dydyszki p-ko Teodorowi Dydyszce o wyłączenie z posiadania gruntu spadkowego.
Referent: Sędzia B. Wermiński.

8. 742/30 Wawiła Maksymenka ze Stefanem Janczukiem i T. Krywieńczukową, opiek. niel. Korogodów o eksmisję z ziemi.
Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
9. 776/30 Afanasji Szewczukowej p-ko Piotrowi Bondarczukowi o ziemię.
Referent: Sędzia S. Suryn.
10. 680/30 Cywji, Natana i Józefa Kaleckich oraz in. p-ko Powiatowej Kasie Chorych w Grodnie o 31.425 zł. z %% tyt. kary wadjalnej.
Referent: Sędzia B. Wermiński.
11. 743/30 Mikołaja Pietruszki z Pawłem Krywenczukiem, kurat. nad maj. nieob. Wasyla Janczuka o dopuszczenie do wspóln. wład. ziemią.
Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
12. 739/30 Marjanny Studnickiej p-ko Antoniemu i Antoninie Baranowskim o ziemię.
Referent: Sędzia S. Suryn.
13. 779/30 Michała Busluka z Dominikją Busluk i in. o prawo własności i eksmisję.
Referent: Sędzia B. Wermiński.
14. 741/30 Wielosławy i Aleksandra Grąskiewiczów z Harjonem Jurczenkowiczem o 831 zł. zapracę.
Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
15. 744/30 Natalja Marczukowej p-ko Andrzejowi i Katarzynie Szworakom o prawo własności do ziemi.
Referent: Sędzia S. Suryn.

OGŁOSZENIE.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji.

na dzień 15 grudnia 1930 roku.

1. Nieruch. w m. Lidzie przy ul. Suwalskiej pod Nr. 22, powierzchni 1008,5 mtr. kw., należąca wspólnie do Hirsza, Gerszona, Mowszy, Mejera i Ajzika Lewinsonów. Nr. hip. 13162.
2. Działka gruntu Baniuczycha, w gm. zabłockiej, pow. lidzkim, powierzchni 0,93 dzies. należąca do Aleksandra Straczyńskiego. Nr. hip. 13168.
3. Nier. w m. Wilnie przy ul. Kalwaryjskiej pod Nr. 17 i Lwowskiej pod Nr. 14, powierzchni 1320,05 mtr. kw., należąca do Macieja-Bolesława Stankiewicza. Nr. hip. 13170.
4. Nier. w m. Wilejce powiatowej przy ul. Mołodeczańskiej, dawniej Puszkińskiej, pod Nr. 13, powierzchni według aktu około 224,25 sąż. kw. a w/g planu 1100 mtr. kw., należąca do Załmana Kopelowicza. Nr. hip. 13250.
5. Folw. Rymciele w gm. bienickiej, pow. mołodeczańskiego, powierzchni 85 ha 9375 mtr. kw., należący wspólnie w częściach równych do Murata i Zaremy Lebiedziów. Nr. hip. 13270.
6. Nier. wieczysto-czynszowa w m. Święcianach przy ul. Mało-Poleskiej pod Nr. 9, powierzchni 880 sąż, kw., należąca do Bazylego i Heleny Patrakijewowych. Nr. hip. 13288.
7. Działka gruntu z folw. Bialewin w gm. miadziolskiej, pow. postawskim, powierzchni około 15 ha 2650 mtr., kw., nabyta przez Parfiena Kołbuna od Józefa Hurło vel Gurło. Nr. hip. 13290.
8. Nier. w m. Wilnie przy zauł. Zakretowym pod Nr. 8 i przy ul. Brzosko pod Nr. 5, powierzchni 185.40 sąż. kw., należąca do Oszera Spokojnego. Nr. hip. 13293.

9. Nier. w m. Wilnie, przy ul. Tatarskiej pod Nr. 7, powierzchni 1017,81 mtr. kw., należąca wspólnie do Józefa i Olimpji Kuleszów. Nr. hip. 13301.
10. Osada nadziałowa we wsi Tużbica, w gm. woropajewskiej, pow. postawskim, powierzchni 8 dzies., nabyta przez Jerzego Sielewicza, Anatola Miedziucha, Walerego Miedziucha wspólnie od Marji Dzieszuk. Nr. hip. 13308.
11. Osada nadziałowa w okolicy Zagozie, w gm. gierwiackiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 1 ha 925 mtr. kw., należąca do Antoniego Szostaka. Nr. hip. 13309.
12. Osada nadziałowa we wsi Polskie Wierzby, w gm. mickuńskiej' pow. wileńsko-trockim, powierzchni 1231 mtr. kw. czyli 270$^{1}/_{2}$ sąż. kw. nabyta przez Wacława Bohdziewicza od Władysława Kozłowskiego. Nr. hip. 13310.
13. Folw. Pawłowszczyzna, w gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim, powierzchni 64 dzies., należący do Cyprjana Dziemidko. Nr. hip. 13313.
14. Folw. Dworzec w gm. rudziskiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 62 dz. 1584 sąż. kw., należący do Justyny Giniewiczowej. Nr. hip. 13314.
15. Grunta pocerkiewne parafji Chożowskiej, w gm. mołodeczańskiej, pow. mołodeczańskim, powierzchni około 40 ha, przejęte na własność Państwa Polskiego od parafji prawosławnej w Chożowie. Nr. hip. 13318.
16. Nier. w Nowo-Wilejce przy ul. Połockiej pod Nr. 9, powierzchni 1692 mtr. kw. należąca do Wacława-Bohdana Marynowskiago. Nr. hip. 13321.
17. Nier. w m. Trokach przy ul. Mało-Wileńskiej pod Nr. 1, powierzchni 2726 mtr. kw., należąca do Zofji Mironowicz. Nr. hip. 13326.
18. Nier. w m. Lidzie na Fermie obecnie przy zb. ul. Kilińskiego i Piłsudskiego pod Nr. 17, powierzchni 0.0902 ha, należąca do Juljana Dudzickiego. Nr. hip. 13328.
19. Nier. w m. Wilnie przy ul. Tomasza Zana bez Nr. policyjnego, powierzchni 1086 mtr. kw. czyli 238,59 sąż. kw., należąca do Łazarza Milejkowskiego. Nr. hip. 13333.
20. Kolonja Porojść w gm. woronowskiej, pow. lidzkim. powierzchni 20 dzies., należąca do Bernarda Ulbina. Nr. hip. 13334.
21. Osada włościańska nadziałowa we wsi Małe Sołki Nr. 1003, w gm. solecznickiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 3 dzies. należąca wspolnie w częściach równych do Jana i Józefa Malinowskich. Nr. hip. 13335.
22. Nier. w m. Wilnie przy ul. Zakretowej pod Nr. 16, powierzchni 520,44 mtr. kw. należąca do Marji Malinowskiej. Nr. hip. 13336.
23. Grunta kościelne w Butrymańcach. w gm. bieniakońskiej, pow. lidzkim, powierzchni około 64 ha, należące do Kurji Metropolitalnej Wileńskiej. Nr. hip. 13338.
24. Nier. w m. Wilnie przy ul. Rossa i Targowej pod Nr. 14, powierzchni 4790 mtr. kw., należąca do Stefanji Czerniawskiej. Nr. hip. 13346.
25. Nier. w kolonji letniskowej Czarny-Bór Nr. 27, w gm. rudomińskiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 1 dz. 180 sąż. kw., należąca do Jana Paszkiewicza. Nr. hip. 13342.
26. Uroczysko leśne Mojsiszki, w gm. zabrzeskiej, pow. wołożyńskim, powierzchni 109 ha 3683 mtr. kw., należące do Wojciecha, Kazimierza i Jana Komarów wspólnie. Nr. hip. 13343.
27. Działki gruntu we wsi Karłowszczyzna, w gm. holszańskiej, pow. oszmiańskim powierzchni 10 dzies. należąca do Leona Giersztanowicza. Nr. hip. 13344.
28. Urocz. Koryszki, w gm. wołożyńskiej, pow. wołożyńskim, powierzchni 132 sąż. kw., należące do Natalji Szczuckiej, Bazylego Kuryło i Józefa Wierszyckiego z prawem do 1 dzies. każdego, Anny Szczuckiej, Antoniego Szczuckiego, Antoniny Sobol, Wincentego Zerkiewicza, Bazylego i Stefana Rewiaków, Antoniego Traskiewicza, Bazylego Krepwickiego, Szymona Konona, Bazylego Sobola, Pauliny Domańskiej, Tomasza Bożko i Ewy Makar z prawem do 2 dzies. każdego, Macieja Szczuckiego i Magdaleny Szczuckiej z prawem do 2$^{1}/_{2}$ dzies. każdego, Mi-

kołaja Szczuckiego, Ignacego Brazińskiego, Piotra Matuć, Weroniki Matuć z prawem do 3 dzies. każdego, Józefa i Tadeusza Szczuckich, Antoniny Sobol c. Macieja, Aleksandra Gorbaczewskiego, Olgi Ryndziewicz, Michała i Dymitra Rewiaków, Michała Sieńko i Józefa Zarkiewicza z prawem do 4 dzies. każdego, Katarzyny Szczuckiej, Jana Ryndziewicza, Konstantego Kruka, Szymona Rewiaka i Piotra Domańskiego z prawem do 5 dzies. każdego, Bazylego Sieńko, Piotra Bożko i Adama Bożko z prawem do 6 dzies. każdego i Macieja Szczuckiego z prawem do 7 dzies. wspólnie. Nr. hip. 13345.

29. Nier. w m-ku Landwarowie, w pow. wileńsko-trockim, przy ul. Wackiej pod Nr. 4, powierzchni 2 dzies., należąca do Katarzyny Geppenerowej. Nr. hip. 13354.
30. Nier. w m. Wilnie, przy ul. Ciasnej pod Nr. 22, powierzchni 132,57 sąż. kw. czyli 649 mtr. kw. należąca do Bronisława i Aleksandra Nowickich, Wandy Lipińskiej wspólnie oddziedziczona po Ignacym i Jadwidze Nowickich. Nr. hip. 13357.
31. Działka gruntu we wsi Naruszowce w 6 sznurach, w gm. holszańskiej. pow. oszmiańskim, powierzchni około 4,5 dzies. należąca do Juljana Danilewicza. Nr. hip. 13362.
32. Nier. w m. Lidzie przy zb. ul. Krupowskiej i Suwalskiej pod Nr. 135, powierzchni 653 metrów kw. nabyta przez Sendera vel Matusa-Sendera Berkowicza od Mejłacha Pupko. Nr. hip. 13370.
33. Kolonja Osinówka w gm. kucewickiej, pow. oszmiańskim, powierzchni 21 dzies. 364 sąż. kw., należąca do Antoniego Michałowskiego. Nr. hip. 13372.
34. Nier. wieczysto-czynszowa w Wilnie przy ul. Góra Bouffałowa pod Nr. 9 i zauł. Portowym pod Nr. 12, powierzchni 3339,40 mtr. kw. czyli 733,60 sąż. kw., należąca do Włodzimierza Jegorowa. Nr. hip. 13373.
35. Część nier. pod nazwą Prywietka w osadzie Orany dawniej przy stacji Orany w gm. orańskiej, pow, wileńsko-trockim, powierzchni około 1245,13 mtr. kw. nabyta przez Nikifora Łużyńskiego od Grzegorza Antonowa. Nr. hip. 13377.
36. Osada nadziałowa Nr. 57 we wsi Markuńce, w gm. podbrzeskiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 6,5 dzies. należąca do Konstantego Duchniewicza. Nr. hip. 13379.
37, Nier. w m. Lidzie, przy ul. Suwalskiej pod Nr. 42, powierzchni 2167 mtr. kw. należąca do Abrama Lewina, Basi-Liby Ajzikowiczowej, Estery Ajzenowej i Asny Drejzinowej. Nr. hip. 13382.
38. Nier w m. Wilnie przy zb. ul. Bobrujskiej i Majowej pod Nr. 6/2, należąca do Kazimiery Grabowskiej. Nr. hip. 13384.
39. Nier. w Wilnie przy ul. Wiłkomierskiej pod Nr. 65, powierzchni 338 mtr. kw. czyli 74,25 sąż. kw. należąca do Sory Arlukowej. Nr. hip. 13307.
40. Kolonja włościańska nadziałowa we wsi Brażelce pod Nr.Nr. 39, 39-a, 39-b w gm. bieniakońskiej, pow. lidzkim, powierzchni 19 ha 9620 mtr. kw. nabyta przez Wileńskie Towarzystwo Doświadczeń Rolnych w Bieniakoniach od Michała Pałkowskiego. Nr. hip. 6044.
41. Nier. wieczysto-czynszowa przylegająca do nieruchomości w m. Wilnie przy ul. Tyzenhauzowskiej pod Nr. 4, składająca się z 2 placów, stanowiących z tą nieruchomością jedną część powierzchni 698 sąż. kw. należąca do Wiery Pieczenko. Nr. hip. 6304.

W oznaczonych terminach osoby interesowane winny zgłosiś swoje prawa do tych nieruchomości w kancelarji Wydziału Hipotecznego w Wilnie, gmach sądów przy ul. Mickiewicza Nr. 36,pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 ust. hip. z roku 1919.

Wilno, dnia 26 sierpnia 1930 r.

Pisarz Hipoteczny (—) *L. Sumorok.*

Z RADY ADWOKACKIEJ W WILNIE.

OBWIESZCZENIE.

Rada Adwokacka w Wilnie podaje do wiadomości, że zgłosili się do Rady następujący petenci:

O wpisanie na listę adwokatów:

1) **Długacz Izaak** — aplikant adwokacki Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Wielkiej Nr. 7 m. 3, z siedzibą w Wilnie.

2) **Dymicz Włodzimierz** — Sędzia Powiatowy, zam. w Janowie k/P. z siedzibą w Brześciu n/B.

O wpisanie na listę apiikantów adwokackich:

1) **Kapłan Wolf vel Władysław** — aplikant egzaminowany przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Zawalnej Nr. 50, z siedzibą w Wilnie.

2) **Łurje Zofja** — aplikant egzaminowany przy Sądzie Okręgowym w Pińsku, zam. w Pińsku przy ul. Nadbrzeżnej Nr. 39, z siedzibą w Pińsku.

3) **Pass Henryk-Hirsz** — aplikant egzaminowany przy Sądzie Okręgowym w Pińsku, zam. w Pińsku przy ul. Dominikańskiej Nr. 42, z siedzibą w Pińsku.

4) **Sielecki Aleksander** — były Sędzia Powiatowy w Morocznie Okręgu Sądu Okr. w Pińsku, zam. w Morocznie, z siedzibą w Morocznie.

Wydawca — STANISŁAW BAGIŃSKI
Redaktor Odpowiedzialny — BRONISŁAW OLECHNOWICZ.

Drukarnia „ZORZA“ Wilno, Wileńska 15.